

Vær årvågne!

”... modstandsfolk burde ikke bruge alle deres kræfter på at mindes modstanden fra dengang, de burde desuden altid kæmpe for modstanden af i dag. Der findes også i dag umenneskelige diktaturer, hvis krænkelser af menneskerettighederne man må udbasunere. Der findes også i dag ansatser til fascisme, som man ikke må forholde sig tavs over for. Der findes også i dag antisemitisme, som skal stemples...” (Simon Wiesenthal.)

Af Anton Nielsen.

På den polske Østersøkyst ligger den lille provinsby, Koszalin – nabo til de langt større byer Gdynia, Sopot og Gdansk – som igennem årene af mange grunde tit har tiltrukket sig verdenspressens interesse.

Men i januar 2007 var det Koszalin, som tiltrak sig pressens opmærksomhed. Årsagen var, at en fascistisk provokatør – under pseudonymet Peter Fuss – havde opstillet en såkaldt billboard i byens centrum..

”Værket” bestod af 56 fotografier af polske politikere, forfattere og andre kendte personligheder. Blandt andre Aleksander Kwasniewski, Polens forhenværende præsident, filminstruktøren Andrzej Wajda og nobelpristager i litteratur Wislawa Szymborska. Af en for mig uudgrundelige årsag var Lech Walesa´ kontrafej også mellem de 56 brændemærkede. Overskriften på provokation var: ”Jøder tag væk fra det katolske land”.

Antisemitismen stikker dybt i det polske samfund, det er en kendt sag – men antisemitismen er ikke blot et polsk problem.

Retsopgøret – en parodi.

Retsopgøret efter ”Det tredje Riges” sammenbrud var mere eller mindre en narresut.

I Nürnberg førtes processen mod nogle af de nazistiske spidser. Nogle af dem blev hængt, andre – som Göring – tog deres eget liv, og de resterende fik fængselsstraffe. De af dem, som ikke blev dømt i Nürnberg, eller døde for egen hånd, søgte beskyttelse hos Franco, Salazar eller en af de mange sydamerikanske diktatorer, som beredvilligt holdt hånden over selv de værste mordere – som f.eks. Adolf Eichmann.

De, som havde specialviden og derfor fortsat kunne gøre nytte, blev modtaget og hyldet i USA, hvor de stillede deres store erfaringer i maskinelt og videnskabeligt masse mord til rådighed for de nye herrer.

Wernher von Braun – manden, hvis V- rakter lagde London i ruiner – blev leder af det amerikanske raketprogram.

Men flertallet måtte vente nogle år, før de igen kunne genoptage deres afbrudte arbejde som officerer i den nye Wehrmacht, sekretærer for forbundskansleren – eller dommere. Fra byretterne til Forbundsdomstolen indtog Hitlers gamle bloddommere deres pladser – på anklagebænken sad igen kommunister og andre ligesindede.

Klapjagten gik igen ind på fredstilhængere, antimilitarister, antifascister og ikke mindst kommunisterne..

Tidligere kz-fanger blev fængslet efter de nye love, vedtaget af en revanchistisk og fascistisk inficeret Forbunds dag i Bonn.

Som en af sine første handlinger, forbød man Tysklands kommunistiske Parti, mens man slap Krupp von Bohlen und Hallbach ud før tid. Våbensmedjen i Ruhr arbejdede igen.

I Danmark – rævepelsenens land frem for nogen – nedsatte de gamle politikere en såkaldt ”Parlamentarisk Kommission”, hvor de politikere, som havde stået for samarbejdspolitikken med nazisterne under besættelsen, skulle undersøge sig selv – hvem var vel bedre til det? Kommissionen nedkom med alenlange rapporter, hvori man renavaske sig selv – dvs. politikerne – og de store værnemagere.

De havde tjent stort på at arbejde for besættelsesmagten. Men det skulle ikke komme dem til skade. De var jo mere eller mindre tvunget til det.

Firmaer som entreprenørfirmaerne ”Kampsax”, ”Højgård og Schulz”, og ”Wright – Thomsen og Kier”.

Og ikke mindst ”Christiani og Nielsen” som byggede de tyske u-bådsbunkers i Norge og Frankrig. ”Wir bauen für den Sieg!” lød signaturen på Christiani og Nielsens krigsindsats i Det tredje Riges tjeneste.

Glemmes skal heller ikke Danmarks store mand, skibsreder mm. A.P. Møller, som tidligt gav udtryk for sin sympati for nazismen, og senere lod denne sympati komme til praktisk udtryk ved at producere våben til tyskerne på Riffelsyndikatet, som han var medejer af.

Såvel A.P. Møller som Christiani og Nielsen stillede sig senere til rådighed for Apartheid-styret i Sydafrika.

Så resultatet var givet på forhånd. Nogle små, småbegavede slyngler blev straffet – enkelte henrettet. Men de, som på et tidspunkt var ved at falde bagover af benovelse over ”de store tyske sejre”, gik naturligvis fri.

Som f.eks. statsministeren i den såkaldte befrielsesregering – Vilhelm Buhl – som kort før havde opfordret enhver god dansk mand og kvinde til ufortøvet at stikke de uansvarlige unge mennesker, som var så naive, at de fortsat troede, at nazisterne var fjenden. De sprængte fabrikker i luften – en udansk handling, som var til stor skade for vort fædreland, og underforstået samarbejdspartneren – besættelsesmagten.

Men efter den ”Parlamentariske Kommissions” beretning, som – hyldemeter for hyldemeter – afklarede, hvad indtil da var skjult for de fleste – nemlig, at besættelsestiden største helte var de danske politikere – ikke modstandsbevægelsen – forstod alle bedre, hvor stor en byrde vore politikere havde måttet bære i de fem forbandede år. De stod rene som nyfalden sne.

Så pokker i kommunisterne, som man beklageligvis, på grund af politikerne livsvigtige modstandsarbejde på flødeskumsfronten, var nødt til at udleverer til nazisterne, som derefter deporterede dem til udryddelseslejren Stutthof.

De lå, som de havde redt

Som den konservative politiker Ole Bjørn Kraft så smukt formulerede det ved vedtagelsen af ”Kommunist-loven” i folketinget i august 1941:

”... et parti, der som det kommunistiske lader sine meninger bestemme, ikke af hensyn til deres eget folk og dets eget land, men af, hvad et andet lands interesser kræver, placerer sig på en ganske bestemt måde i sine landsmænds opfattelse, og det vil derfor også kun virke ynkværdigt, om et sådant parti, når det kommer i vanskeligheder, pludselig vil søge ly bagved landsmandsskabets lov, som det selv så tydeligt har tilsidesat gennem sine holdninger.”

Fascisme, højreradikalisme og racisme.

I 2006 tog den højreradikale svenske politiker – Göran Lindblad (kristelig demokrat) og den danske politiker, Charlotte Antonsen fra partiet Venstre – tråden fra krigens dage op igen, denne gang i Europarådet.

Den 27. januar sidste år fremlagde de to en resolution til vedtagelse i Rådet parlamentariske forsamling med titlen:

”Behovet for international fordømmelse af forbrydelser begået af totalitære kommunistiske regimer.” Forslaget var et af mange forsøg, der gøres i disse år på at vende historien på hovedet.

Som den kendte græske komponist og forfatter, Mikis Theodorakis, skrev det i en protest til Europarådet:

”Europarådet har besluttet at ændre på historie. At forvrænge den ved at sætte lighedstegn mellem ofrene og aggressorerne, mellem heltene og de kriminelle, mellem befrierne og erobrerne og mellem kommunister og nazister.

Europarådet mener, at nazismens største fjender, dvs. kommunisterne, er forbrydere lige som nazisterne.! Og rådet er bekymret og protesterer over, at hvor hitleristerne er blevet fordømt af det internationale samfund, er noget tilsvarende ikke sket med kommunisterne.

... derfor forslår Europarådet, at en sådan fordømmelse skal ske ved rådets parlamentariske forsamlings samling den 24. – 27. januar 2006.

Rådet bekymrer sig, fordi ”den offentlige interesse for de forbrydelser, der blev begået af de totalitære kommunistiske regimer, er meget lille”. Og fordi ”kommunistiske partier stadig er legale i nogle lande, selv om de ikke har taget afstand fra disse forbrydelser”.

Med andre ord annoncerer Europarådet en kommende forfølgelse af de europæiske kommunister, der endnu ikke har afsvoret deres overbevisning, sådan som det tidligere blev krævet af Gestapos bødler, der torturerede kommunister...”

”... men de herrer i Europarådet, som ønsker at genoplive de metoder, der er blevet fordømt af historien og folkene, er allerede bagud i forhold til deres storebror, USA, som udrydder hele befolkninger ved hjælp af Hitler-agtige metoder. Det er bl.a. tilfældet i Irak, som USA har lagt i ruiner, samtidig med men har fyldt de amerikanske fængsler, hvor tusinder af uskyldige ofre dagligt bliver tortureret på en barbarisk og opsigtsvækkende måde.

Om denne store forbrydelse mod menneskeheden, såvel som den hitleriske torturlejr i Guantanamo, har Europarådet absolut intet at sige.”

Den indre svinehund.

Denne kampagne – som Europarådets resolution kun er et af mange eksempler på – tog fart i begyndelsen af 90-erne efter Sovjetunionens opløsning og indførelse markedsøkonomi og røverkaptalisme i de tidligere socialistiske lande. Den yderste reaktion følte sig oven på. Fascismen stak igen hovedet frem. Hævnens og opgørets time var inde, mente de.

Der bliver i disse år mobiliseret på alle niveauer. Det giver sig forskellige udtryk, men kommer ofte til udtryk i form af racisme og fremmed had, som det også var til fældet i 30-erne op til anden verdenskrigs udbrud.

Ved begyndelsen af det nye årtusinde er den såkaldte ”indre svinehund” igen sluppet løs og galper sit fascistoide budskab ud for alle vinde. Budskabet er det gammelkendte, et par eksempler:

. ”Den danske Forening” vedtog i 1993 et program, som de kaldte ”En realistisk udlændingepolitik”.

Under overskriften ”Det demografiske aspekt” fremføres følgende ”guldkorn”:

”Antallet af danskere falder i øjeblikket på grund af lavt fødselstal. Det er i sig selv ingen skade til, da det vil aflaste vort fysiske miljø. Men det bliver et problem, når store grupper af fremmede

etablerer sig her og vokser ukontrollerbart i antal. Antallet af indvandrere fra stærkt kulturfremmede lande er gennem den seneste snes år vokset med i gennemsnit 10 procent pr. år. Såfremt denne udvikling fortsætter, vil konsekvenserne kunne aflæses på enhver lommeregner: Danmark vil inden for et i historisk perspektiv meget kort tidsrum blive domineret af indvandrere.”

Men det er naturligvis ikke, fremføre Den danske Forening”... ikke had mod naboen – endsige ”racisme” – at mene, at han (den fremmede) ikke bare kan slå sig ned med sin børnerige familie i ens dagligstue, fordi han har uorden hjemme.”

Situationen i begyndelsen af 1990-erne var på mange måder sammenlignelig med førkrigstiden. Argumentationen var i mange tilfælde den samme, som nazisterne benyttede sig af, når de hetzede mod politiske modstandere og befolkningsgrupper.

Et par eksempler:

I 1993 gik debatten bl.a. om den muslimske skolepige, som var blevet bortvist fra sin praktikplads på et københavnsk socialcenter, fordi hun i overensstemmelse med sin religiøse tro bar hovedtørklæde. Det virkede stødende på socialcentrets personale og klienter, var begrundelsen for hendes firing. Ifølge dagspressen var fire gode socialdemokratiske borgmestre af samme mening. På samme tid sad den berygtede nazist, nu afdøde, Thiess Christoffersen – uantastet af det officielle Danmark – trykt i sin ”fæstning” nede ved den dansk-tyske grænse, hvorfra han distribuerede nazistiske propaganda og dødslistes over aktive antifascister til hele Europa.

Det var også året, hvor man for første gang rejste debatten om straffelovens § 266b – den såkaldte racismeparagraf. § 266b forbyder at ”true, nedværdige og forhåne andre”.

Det faldt mange politikere for brystet. De følte, at deres ytringsfrihed blev begrænset. Det var dem åbenbart umuligt at udtale sig rigtig frit, hvis de ikke havde mulighed for at lufte deres racistiske synspunkter.

Den kendte frisindede socialdemokrat, Ritt Bjerregård – nu Københavns overborgmester – mente, at loven var ”latterlig, djævelsk og betænkelig.” Venstrepolitikeren Birthe Rønn Hornbech kaldte den ”et misfoster”, mens den konservative Lars P. Gammelgård, som er død siden, ligeud erklærede, at loven var ”et urimeligt indgreb i den grundlovssikrede ytringsfrihed.”

Altså – fuld og uindskrænket ytringsfrihed for ”Den indre Svinehund”.

I 2006 gentog historien sig, da Jyllands Posten i ytringsfrihedens hellige navn, krævede deres grundlovssikrede ret til at håne den muslimske tro. Denne gang fik det øjeblikkelige og vidtrækkende konsekvenser, som vi alle ved.

Ikke mindst gik det ud over dansk handel og eksport, som blev boykottet af mange lande. Og da man altid har haft det princip her til lands, at ”politikken følger flæsket”, måtte landets statsminister, hvor nødigt han end ville, gå på arabisk tv. for – med nedslået blik og røde kinder – at beklage, bestemt ikke undskylde – Jyllands Postens provokation. Senere har man regnet ud, at ”Muhammed-krisen påførte dansk eksport et tab på 2 milliarder kroner.

Men det gør intet indtryk på Jyllands Posten. Nu som før står avisen urokkelig fast på sine racistiske og fascistiske holdninger.

Vi går et øjeblik tilbage i historien til 1938: Til ”Krystalnatten” i Tyskland 9. november, hvor synagoger blev brændt, jøder arresteret, mishandlet og for manges vedkommende sendt i kz-lejr og dræbt.

Fire dage efter pogromen – mente den daværende redaktion det opportunt at fremkomme med deres uforgribelige meninger om jøder og ”jødespørgsmålet”, som de kaldte det.

I en ledende artikel, forklarede man, at

”... vi slet ikke kan sætte os ind i det tyske jødeproblem, skønt vi også herhjemme har kunnet lægge mærke til jødernes uheldige egenskaber. Der er ganske vist jøder, som har vist sig som gode danske mænd, men der er også jøder, som har været forgrundsfigurer i svindelaffærer og uappetelige pornografi- og fosterdrabsaffærer.

Men det vi har set af uheldigt i Danmark, er kun en svag afglans af, hvad man har oplevet med jøder i mellemeuropæiske og østeuropæiske lande. Der har jøder ført an i det tvivlsomme forretningsliv, i den tvivlsomme forlystelsesindustri og navnlig i politiske bevægelser yderst til venstre.

Det var ikke russere, men jøder med russiske navne, som druknede Rusland i blod. Det var ikke en ungarsker, men en jøde der ledede den kortvarige, blodige rådsrepublik i Budapest. Det var ikke en tysker, men en jøde, der på samme tid gjorde München til et slagtehus.”

Bladet tog forsigtigt afstand fra de metoder, der blev anvendt i Tyskland – man skulle jo nødtig komme til at støde den store nabo i syd. Derfor påstod man, at problemet var europæisk, ”... og Europa kunne ikke stiltiende se på, at 750.000 mennesker gik til grunde.”

Man foreslog derfor, at ”... man overlod jøderne et af de tidligere tyske kolonier i Afrika.”

I 1939 var man blevet endnu mere afklaret til demokratiet og dets fortalere. Man havde tydeligvis taget ved lære af udviklingen i Hitler-Tyskland.:

”De politiske Godtfolk, der bavler mest om Demokrati og Frihed, er her, som alle andre Steder, de sletteste Statsstyre, og de må følgelig sættes helt ud af Spillet, inden Genrejsningen kan gennemføres.”

Terrorister og frihedskæmpere.

”Krigen mod terrorismen” – som blev erklæret af USA's præsident Bush efter angrebet på World Trade Center den 11. september 2001 – har ikke blot sendt Danmark i krig mod stater, med hvem vi intet udestående har, den er også blevet brugt som ”argument” for en accelererende af-demokratisering af det danske samfund.

Man har så at sige sat sin egen befolkning under mistanke, den er ikke pålidelig. Man har den tilsyneladende mistænkt for at gå ”fjendens ærinde”. Den slutter ikke helhjertet nok op om USA's krige i Afghanistan og Irak. Det ville givet vis hjælpe med et nyt folk. Men da det ikke umiddelbart er muligt, må den nuværende befolkning sættes under skærpet overvågning.

Og overvågningssamfundet – som angiveligt skal beskytte os mod terrorister – er ved at være en realitet.

Men den en ny terrorlovgivning er ikke alene vendt mod mistænkelige indvandre og flygtninge af muslimsk tro, men kan bruges mod enhver borger eller organisation, som aktivt arbejder for international solidaritet og folkernes frihed, mod kapitalistisk udbytning, fascisme og krig – for fred.

Den første ”prøvesag” på hvor langt regeringen vil gå, får vi at se den 19. og 20. april, når retssagen mod ”Foreningen Oprør” og dens talsmand Patrick Mac Manus tager sin begyndelse i byretten i København.

”Oprør” er anklaget for at have støttet de to modstands- og befrielsesorganisationer FARC i Colombia og PFLP i Palæstina.

FARC kæmper mod en fascistisk regerings brutale undertrykkelse af det colombianske folk. PFLP er aktiv i palæstinenserens kamp mod Israels ulovlige besættelse af deres land. Derfor er de opført på USA's og EU's terrorliste.

På det sidste er grundlaget for EU's såkaldte terrorliste blevet undergravet af en dom ved EF-domstolen, ”som underkender hele den lukkede proces og dermed grundlaget for de to sager mod ”Oprør”.

”EF-domstolen har kendt EU's beslutning om at sætte den iranske modstandsgruppe ”Folkets Mujahediner” på Unionens terrorliste for ulovlig. Det ændrer grundlæggende ved sagen mod ”Oprør”. Patrick Mc Manus sagde på den baggrund, at ”samtlige 28 organisationer og 26 enkeltpersoner på EU's terrorliste må fjernes igen.

EF-domstolen annullerede EU's terrorstempling af ”Folkets Mujahediner”. Dommen er en lang sønderlemmende kritik af de manglende retsgarantier, der er forbundet med EU's terrorliste. I begrundelsen slår EF-domstolen fast, at der er begået en række procedurefejl, da ”Folkets Mujahediner” blev sat på terrorlisten i 2002. Blandt andet har organisationen aldrig fået lov at forsvare sig i EU.”

”Når uret bliver ret – bliver modstand en pligt”, hed det sig før i tiden. Det er også, hvad det drejer sig om i sagen mod Foreningen Oprør og dens talsmand, Patrick Mac Manus.

Det demokratiske underskud.

Apropos EU. En af de få ting, som har faldet tilhængerne af EU svært at bortforklare er ”det demokratiske underskud” i EU. Det er der intet mærkeligt i, for EU har intet – absolut intet – at gøre med demokrati. Tværtimod er det en institution, som grundlæggende er i strid med demokratiet. EU's har fra første færd været monopolernes og storkapitalens redskab. EU er intet andet en mere strømlinet udgave af Hitlers stortyske planer om et ”NEUROPA”. Et Monopolernes Internationale.

EU- medlemskabet har igennem årene betydet en af-demokratisering i de enkelte medlemslande. Det er ubestrideligt. Beslutningerne er i stadig stigende omfang fjernet fra de nationale parlamenter og overført til en anonym magt i Brüssel. Folketinget er efterhånden reduceret til et lokalt ”sogneråd”, der automatisk blåstempler EU-kommissionens sidste cirkulærer, som derved får lovs virkning i Danmark. EU's centralistiske politik har gjort ordet demokrati til en dårlig vittighed.

For få år siden stemte et flertal af den danske befolkning mod den såkaldte ”Europæiske forfatning”, hvis artikel 1. havde overskriften: Oprettelse af Unionen.

For øjeblikket spekulerer man i regeringen og EU-partierne på, hvordan man i praksis skal gribe sagen an efter nederlaget. Statsministeren har dekretet en tænkepause, så man kan finde frem til den snedigste måde endnu engang kan ændre et nej til et ja.. Så vidt man kan forstå, af EU-politikernes florumvundne snak, vil man denne gang forsøge at binde os en forkortet udgave af den oprindelige traktat på ærmet.

Intet kneb har nogensinde været for lurvet og beskidt, når EU-tilhængerne, skulle sælge varen. Det vil vi opleve igen, når kampagnen for et ja til Danmarks nedlæggelse som suveræn nation, sættes på dagsordenen endnu engang.

Historieforfalskning.

Regeringen vil skrive historien om, så den kommer i overensstemmelse med de fremherskende politiske vinde. En hær af krønikeskivere er sat ind i et reaktionært politisk felttog mod stort set alt og alle til venstre for Djengis Khan og Dansk Folkeparti. Det er historisk fusk af værste skuffe. Det er bedrageri.

Et eksempel: Med 60-års forsinkelse erklærede statsminister Fogh Rasmussen sin uforbeholdne kærlighed til modstandsbevægelsen og til de mennesker, som dengang kæmpede for Danmarks frihed. Samtidig anklagede han den daværende samarbejdsregering for at have gået besættelsesmagtens ærinde.

Det sidste kan man ikke uenige i. Samarbejdspolitikken var fej, uanstændig og livsfarlig. Men vi ved også, at det parti, der længst og mest vedholdende fastholdt samarbejdspolitikken, var partiet Venstre. Så statsministerens ”flotte” erklæring lød i de flestes ører både hul og falsk.

Eller, som det blev udtrykt af en gammel modstandsmand, da han på et møde blev spurgt, hvad han følte i anledning af statsministeren kærlighedserklæring:

”Jeg føler det, som jeg blev omfavnet af en lommetyv.”

Stort set det samme gør sig gældende i den såkaldte kulturkamp – eller kampen om ”værdierne” – som den er blevet omdøbt til. I de sidste fire fem år eller mere er der udkommet stribevis af bøger, hvis formål er at reviderer og omskrive historien, så den passer i skribenternes politiske kram. Denne ”værdikamp” anføres af en flok såkaldte historikere, som kun har deres indædte antikommunisme til fælles, men ellers ikke kan døje hinanden, hvad man godt kan forstå.

Den politiske inkquisition.

Der er sjældent blevet skrevet og talt så meget om kommunisterne og kommunismen, som efter ovenstående skribenter og tidens andre historiske analfabeter, velvilligt suppleret af uvidende karrierepolitikere, har erklæret kommunismen for død og begravet, og det kommunistiske parti sikkert parkeret på historiens losseplads.

Men åbenbart tror disse heksejægere ikke altid på deres egne ord, i hvert fald har regeringen - i tæt samarbejde og i fuld politisk forståelse med Dansk Folkepartis to sortkjoler, den kriminalistiske forfatter Ulla Dahlerup, antikommunismens og anti-sovjetismens førstemand og bannerfører, professor Bent Jensen, og en flok ungdommelige og uvidende tosehoveder – anført af kulturministeren – fundet det fornødent og yderst nødvendigt, at få igangsat en såkaldt undersøgelse af ”Venstrefløjen under den kolde krig.” Ja faktisk er der tale om to undersøgelser. Den ene blev forestået af Dansk internationalt Institut – hvis formand på det tidspunkt var Uffe Ellemann Jensen. Den anden undersøgelse så dagens lys, på initiativ af Dansk Folkeparti, som var utilfreds med den første. Den var for blid mod kommunisterne. Der blev der afsat 10 millioner kroner på finansloven til en ny undersøgelse, med professor Bent Jensen som ledende hetzer.

Disse helt specielle projekter, havde ifølge Venstres retspolitiske ordfører, Birthe Rønn Hornbech, til formål at gøre op med de, som hun og hendes statsminister kalder ”de politiske medløbere” under Den Kolde Krig. Hun lader ingen i tvivl om, hvem hun mener:

”Kommunisterne, socialisterne, fredsbevægelsen, de vildfarne radikale og socialdemokraterne... alles gøren og laden skal efterforskes og offentliggøres. Og hvis enkeltpersoner føler sig ramt – so it be! Hvis man var aktiv på venstrefløjen under Den Kolde Krig, må man leve med de konsekvenser, som det får.” Sådan!

Der er tale om oprettelsen af en politisk standret – efter de gode gamle fascistiske normer – hvor politiske modstandere sættes i gabestokken og fradømmes enhver politisk hæderlighed, uden at kunne forsvare sig. Det er et udemokratisk forsøg på en total politisk ensretning af samfundet, som har til formål, at sætte en stopper for enhver fornuftig politisk debat, og skræmme folk fra deltagelse i politisk virksomhed af angst for at komme i PET’s, FE’s – og de andre danske, såvel som udenlandske ”væsners” – kartoteker, med alt hvad deraf kan følge.

Men vi er da beskyttet af Grundloven? Fremføres det. Er vi ikke? Lidt naivt - om jeg må være så fri. Vi burde alle være blevet klogere. Vi er blevet snydt så tit. Vi burde alle vide bedre:

Den danske grundlov er karakteristisk derved, at hver gang den skal stå sin prøve, er den sat ud af kraft.

Men end ikke de kloge hoveder, som i det såkaldte ”magtudredningsudvalg” – hvis nogen stadig kan huske dem – som brugte 6 år på at studere magthaverne og det danske demokratis tilstand, og for godt et år siden barslede med en flere kilo tung rapport – synes at have bemærket denne

grundlæggende brist, som mange gange har været udslagsgivende for den førte politik og menneskers liv.

I den historiske debat, der, som tidligere nævnt, anføres af de mest reaktionære personer, man kan opdrive til formålet, nævnes det stort set aldrig – i hvert fald kun yderst nødtvunget – at man i 1941, på nazistisk ordre – men med de danske politikeres fulde tilslutning og anbefaling, lod det danske politi arresterer så mange kommunister, som det var muligt at indfange, samtidig med at man lod partiet forbyde.

Et klokkeklart grundlovsbrud, som man nu helst ikke taler om. Man skulle jo nødig af vanvare komme til at pudse glorien på de forbandede kommunister. Og da slet ikke nu, hvor de endnu engang skal for den politiske inkquisition, som regeringen har ladet oprette til afstraffelse af de, som ikke bifalder den nuværende samarbejdspolitik med ”Det Fjerde Rige” – fascismens nutidige bastion.

Mørke Magter.

Går vi lidt længere frem i historien, støder vi på de hemmelige organisationers forsøg på at belure, undergrave og om muligt kompromittere kommunister og andre på venstrefløjten eller i de folkelige organisationer – fagbevægelsen, fredsbevægelsen, militærnægtere og mange, mange andre. Regeringserklæringer og love blev – og bliver formodentlig stadig – bevidst tilsidesat og modarbejdet. Kartoteker førtes og føres fortsat over politiske, faglige aktivister. Derom ingen tvivl. Det er ikke noget vi tror – det er noget vi ved!

PET, FE, Politihjemmeværnet – er de officielle og mere kendte spionageorganisationer. Men der også de mere eller mindre private foretagender, som det socialdemokratiske AIC, der i dag hedder Arbejderbevægelsen Politiske og Faglige Sekretariat”.

Nogle vil sikkert stadig huske ”Firmaet”, ledet af Arne Sejr – alias Grosserer Nielsen – som efter regeringserklæringen af 1968, om forbud mod registrering af danske borgere ”alene på baggrund af lovlig politisk virksomhed,” lod kartotekerne – som skulle have været destrueret – nedfotograferer, for derefter at aflevere dem til CIA via den danske ambassade i Washington.

Glemmes skal heller ikke de såkaldte ”Stay-Behind-Grupper” – oprettet af CIA i 1948 – hvis chef, nu afdøde Niels Frommelt, tidligere åbenhjertigt erklærede, at man fik sine våben direkte fra de amerikanske baser i Vesttyskland.

”Et stort lager af sprængstoffer, maskinpistoler, håndgranater og lister over angrebsmål i Danmark, hørte under Den Kolde Krig i 60-erne med til udstyret i det hemmelige efterretningsnetværk, som var aktivt frem til slutningen af 1990erne”, ifølge historikeren Steen Andersen og daværende socialdemokratiske forsvarsminister Hans Hækkerup. ”Vi skulle bekæmpe danske kommunister og venstreorienterede og om nødvendigt slå dem ihjel,” sagde Frommelt. Står ordren står stadig ved magt? Det undlod han at fortælle.

I dag krænkes borgernes såkaldt grundlovssikrede rettigheder, retsbevidsthed og retssikkerhed dagligt ved elektronisk aflytning og beluring, gennem det verdensomspændende elektroniske aflytningsnet ”Echelon”, hvis danske station har til huse på lyttecentralen på Aflands Hage på Amager.

Og efter Danmark er indtrådt i Schengen-samarbejdet – et brud på grundlovens § 20 – er antallet af registre og registrering på af borgerne på kryds og tværs af grænserne, blevet yderligere effektiviseret. Big Brother er en ren splejs i forhold til det, der opbygges i disse år.

I øjeblikket sidder den såkaldte PET-kommission for lukkede døre og undersøger PETs ulovlige aktiviteter under og efter den kolde krig. De har siddet der siden 1999. Muligvis kommer de ud i lyset sidst i 2009, så får vi høre – hvis de da ikke alle for længst er døde – hvad de er kommet til. Men forvent ikke for meget. Og forvent under ingen omstændigheder, at undersøgelsen skulle føre til konsekvenser for de indblandede snushaner. De er alle i forvejen lovet straffrihed.

Indvandrepolitik.

Endelig skal nævnes et eklatant eksempel på et demokratisk underskud fra hverdagens Danmark.. Eller rettere et par stykker:

Først de stadig flere indvandrere, som ikke har valgt til folketinget. Det er de samme mennesker, som samme folketing bruger megen tid på at gøre livet så surt for, som det er dem muligt. Det kan vel næppe kaldes særligt demokratisk. Det er dem, som er på nedsat bistandsydelse eller madpakkeordning. Det er de mennesker, som en Bertel Haarder, flygtninge, indvandre og integrationsminister Rikke Hvilshøj, den gode socialdemokrat Karen Jespersen, Dansk Folkeparti, det sorte præsteskab og nazi-Johny fra Greve, helst ser deporteret tilbage til deres hjemland, uanset hvad de internationale konventioner måtte fastslå, og uanset om det måtte koste dem livet. Denne praksis er en tro kopi af tredivernes udlevering af tyske flygtninge fra Hitler-Tyskland. Nu som dengang tøver man ikke med at udleverer flygtninge fra Danmark til deres bøddler.

Menneskerettighedskonventionerne og andre internationale konventioner og aftaler om flygtninges rettigheder, er for Danmarks vedkommende ikke det papir værd de er skrevet på.

Ved indgangen til det nye årtusind.

Den nuværende ”lov og orden regering”, søger med alle midler at kontrollere befolkningen – i tanke som i handling. Kadaverdisciplin og stadig strengere straffe for de, som ikke måtte passe ind i magthavernes planer for fremtidens liberalistiske og superkapitalistiske Danmark. Skruen strammes fra dag til dag. Alt og alle fra pensionister til skolebørn, fra arbejdsløse til bistandsmodtagere og flygtninge og indvandre trues dagligt med repressalier.

Det højt besungne demokrati i Danmark er et skindemokrati. En tynd fernis over et benhårdt klassesamfund, hvor de fascistiske tendenser – som i det store forbillede USA – ligger lige under overfladen.

Efter Sovjetunionens opløsning fører den sorteste reaktion sig frem over hele Europa.

- Den tidligere jugoslaviske præsident, Slobodan Milosevic, blev udleveret til NATOs inkquisition i Haag, hvor han døde, fordi han blev nægtet den nødvendige lægehjælp.

- Gamle SS-ere marcherer i Rigas gader. Den tjekkiske regering forbyder Tjekkiets kommunistiske Ungdomsforbund. I Ungarn trækkes arbejder for retten, fordi han har båret et emblem – en rød stjerne – under en 1.maj demonstration.

- Og i Europarådet vedtoges som tidligere nævnt en resolution til fordømmelse af kommunismen. Resolutionen slutter: ”Sidst men ikke mindst skal ministerrådets komite tage initiativ en bevidsthedskampagne i Europarådet medlemslande om kommunismens forbrydelser. Dette vil omfatte revisioner af skolebøger. Europarådets medlemslande bør opmuntres til at gøre dette på nationalt niveau.”

- I november trak forlaget Aschehoug to bøger - ”Historien om Che” og bogen om ”John F. Kennedy” – tilbage fra boghandlerne, fordi førstnævnte stiller Che i et for godt lys, mens bogen om JFK var for kritisk.

- Den 7.januar demonstrerede Fremskridtspartiet, Foreningen Stop Islamiseringen af Danmark, Dansk Folkepartis Ungdom, Den danske Forening, Frie Danske nationalister og Venstres Ungdom i uskøn samdrægtighed mod ”Ungeren” – ungdomshuset på Jagtvej.

I november 06 meddeltes det fra Tyskland, at en ny undersøgelse viser, at store dele af den tyske befolkning bakker op om højreekstremistiske holdninger. En fjerdedel vil gerne have et stærkt parti, der kan repræsenterer hele det tyske folk. Tager man dem med, der ikke afviser ideen, så er næsten halvdelen af befolkningen – 48,8 procent.

Lige før jul kommer det til nynazistiske optøjer i Sachsen. ”Anne Franks dagbog” blev kastet på bålet, mens politiet så passivt til.

Den 8. september 1943 blev den tjekkiske kommunist og redaktør, Julius Futsjik henrettet af nazisterne i et fængsel i Berlin. Lige før han blev henrettet skrev han:

”Mit skuespil nærmer sig også slutningen. Den har jeg ikke skrevet, for jeg kender den ikke endnu.

Og det er ikke længere noget skuespil. Det er selve livet.

Og i livet findes der ingen tilskuere.

Tæppet går op.

Mennesker, jeg holdt af jer. Vær årvågne!

Slut